

בש"פ 10071/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 10071/17

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: פלוני

נגד

המשיב: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 3.12.2017 בעמ"ת 71177-11-17 שניתנה על-ידי כבוד השופטת הבכירה ח' סלוטקי

בשם המבקש: עו"ד הרצל יוספי

החלטה

1. בפני בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 3.12.2017 (עמ"ת 71177-11-17, השופטת הבכירה ח' סלוטקי) לעצור את המבקש עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט המחוזי קיבל ערר שהגישה המדינה על החלטתו של בית משפט השלום באשקלון מיום 29.11.2017 (מ"ת 10868-10-17, השופטת ע' חולתא).

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום בגין מעשים של אלימות במשפחה. כתב האישום מגולל מסכת של אירועים עמוד 1

שבהם המבקש פגע במי שהיתה אשתו באותה עת (להלן: המתלוננת). למבקש ולמתלוננת שני ילדים קטינים. לפי הנתען, בכמה הזדמנויות שונות המבקש תקף את המתלוננת, איים עליה וגרם לה חבלות ונזקי רכוש.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם בקשה לעצור את המבקש עד תום ההליכים. לאחר שהוחלט בהסכמה על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, הורה בית משפט השלום על הגשת תסקיר מבחן, ובהמשך לכך גם על הגשת תסקירים משלימים. שירות המבחן המליץ לשחרר את המבקש לחלופת מעצר בבית אחותו, בפיקוחן של אחותו ואמו. במקביל, הומלץ על כך שהמבקש יחל בהליך טיפולי ב"בית נועם". המדינה התנגדה להמלצה וטענה שלא יהיה בחלופת המעצר המוצעת כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמבקש. זאת, בשים לב לכך שחלופה זו לא נותנת מענה לצורך של המבקש בטיפול נפשי ולרקע שלו בשימוש בסמים. בנוסף, טענה המדינה שקיים קושי לסמוך על אמו של המבקש כמפקחת משום שבהליך קודם אשר בו היה נתון לפיקוחה הוא הפר את תנאי החלופה שבה היה מצוי.

4. בית משפט השלום קיבל את המלצת שירות המבחן והורה על שחרורו של המבקש לחלופת המעצר בשילוב עם טיפול ב"בית נועם". אמנם, בית משפט השלום ציין כי המבקש לא שיתף פעולה עם ההליך הטיפולי בתיק הקודם בעניינו וכי הוא אינו ראוי לאמון רב. יחד עם זאת, נקבע שהחלופה המוצעת תביא להגנה על המתלוננת והקטינים בטווח הארוך, וכן שאין אינדיקציה לכך שהמבקש אכן היה תחת פיקוחה הישיר של אמו כאשר הפר את התנאים במסגרת ההליך הקודם.

5. המדינה הגישה ערר על החלטה זו, ובו טענה, בעיקרם של דברים, כי חלופת המעצר שנבחרה אינה נותנת מענה למסוכנות הנשקפת מהמבקש, וכי ככלל, מקומו המתאים של ההליך הטיפולי הוא בשלב של גזירת העונש במסגרת התיק העיקרי. מנגד, המבקש טען שלא נשקפת ממנו מסוכנות ושגם המתלוננת הצהירה על כך שאינה חשה מאוימת.

6. בית המשפט המחוזי קיבל את הערר והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי ציין כי אף בית משפט השלום עצמו עמד על כך שהמבקש אינו ראוי לאמון. לכן, ובשים לב לניסיון העבר, נקבע כי אין ערובה לכך שהשתלבותו של המבקש בטיפול תהיה אפקטיבית ושהחלופה המוצעת תאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו ותיתן מענה לבעיות הסמים והאלימות. בית המשפט המחוזי הוסיף והדגיש שמקומם של הטיפול והשיקום הוא בדרך כלל לאחר הכרעת הדין ולא במסגרת הליכים של מעצר עד תום ההליכים. בהמשך לכך, הוסבר כי אף שיש לברך על רצונו של המבקש בטיפול, ראוי שהדבר ייעשה במסגרת התיק העיקרי וכי אין בנסיבות העניין הצדקה להקדים את המאוחר.

7. בבקשת הרשות לערר שבפני טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי שגה בהחלטתו, וכי היה מקום לקבל את המלצת שירות המבחן אשר תיטיב עם המבקש ועם בני משפחתו. לטענת המבקש, חלופת המעצר מאיינת את מסוכנותו בהיותה מרוחקת ממקום מגוריה של המתלוננת ובשים לב לזהות המפקחות.

8. דין הבקשה להידחות, וזאת אף מבלי להידרש לתשובת המדינה. הלכה פסוקה היא שרשות ערר בהליכי מעצר תינתן במקרים חריגים אשר מעוררים שאלה משפטיות בעלת חשיבות עקרונית או אם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגיעה לא מידתית בזכויותיו של נאשם או מתן משקל לא ראוי לשלום הציבור וביטחון (ראו: בש"פ

2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל (17.4.2011); בש"פ 5851/17 פרדה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (19.7.2017). המקרה דנן אינו נמנה עם מקרים אלו. החלטתו של בית המשפט המחוזי אינה מעלה כל סוגיה עקרונית ואף לא נטען כן. ההחלטה ניתנה לאחר דיון ובירור מעמיקים, תוך התייחסות גם לטעמים שהעלה המבקש. היא מבוססת כדבעי על נסיבות המקרה, ואינה מעוררת חשש לפגיעה בלתי מידתית בזכויות המבקש. יצוין, כי אין בעובדה ששתי הערכאות במקרה דנן הגיעו לתוצאות שונות כדי להצדיק רשות לערור (ראו: בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל (20.5.2015)).

9. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' בטבת התשע"ח (27.12.2017).

שׁוֹפֵט